

Külâh Hikâyesi

— meftun · 02 Mart 2012

KÜLÂH HİKÂYESİ!

Bir yerde, bir zamanlar çobanın biri varmış,
Sevmiş ağa kızını, ateş bacayı sarmış.

Gönül bu sevmiş işte, ne yapsın, ne eylesin
Bu derdini kim bilsin, kime, nasıl söylesin...

Girmiş damın içine, oturmuş şöyle yere,
Külâhını çıkarmış, koymuş karşı mindere.

Başlamış konuşmaya külâh ile kendince;
"- Ey külâh âşık oldum, gör ki yandım bir nice.

Hem de ağamın kızı yanında çalıştığım,
Kara sevda benimki, ona öyle âşığım..."

Külâh konuşmuş bu kez; "- ey çoban neler dersin,
Eğer bu iş doğruysa, resmen ayvayı yersin.

Ağa kızı bu, sana yâr olmaz asla, vazgeç;
Davul dengi dengine, var köyünden bir kız seç.

Ağa sana verir mi, o güzelim kızını,
Aklına başına al, kış eyleme yazını..."

Çoban demiş ki yine; "- hastayım, vurulmuşum,
Kaçırırım vermezse, çok fena kurulmuşum..."

Külâh demiş; " - ey çoban, ağaya ayıp olur,
Hem nereye kaçarsın, ağa seni tez bulur.

Ağanın adamları yakalar, döver seni,
Fazla uzaklaşmadan, kaptırsın enseni.

Hem komutan ağanın has adamı sayılır,

Jandarmalar yakalar, bak canına kıyılır...

Hâkim mahkûm eyleyip, idam eder, astırır,
Aha kırar kalemi, mührü kesin bastırır."

Sen bilirsin yine de, iyice düşün derim,
Ben olsam, bu sevdadan düşünmez vazgeçerim."

Çoban demiş ki; " - olsun her şeye razıyım ben,
İllâ kaçıracağım, asla vazgeçmez seven..."

Kalkmış yerden, başına geçirmiş külâhını,
Çekmeye razı olmuş her şeyin günahını.

Çobanın gözü dönmüş, kafayı fena kırmış,
Gece olmuş, gizlice kızı dağa kaldırmış.

Gece dağın başında sabahlamışlar kızla,
"Burası biraz özel, anlatmayayım fazla..."

Sabah olmuş, gün doğmuş, bizim çoban uyanmış,
Yüzünde güller açmış, mutluluğa boyanmış.

Muradıma kavuştum, mutlu oldum tam derken,
Ağanın adamları yakalamış gülerken...

Tekme, tokat vurmuşlar, tükürmüşler yüzüne,
Yediği yumruklardan, morluk inmiş gözüne.

Götürüp jandarmaya teslim etmişler hemen,
Jandarma da dövünce, göz kapanmış tamamen.

Atmışlar nezarete, sonra gelmiş komutan,
" - Hâlâ niye gülersin, çoban hâlinden utan."

Sonra hâkim çağırmış bizim şaşkın çobanı,
Yüzü, gözü morarmış, kan içinde her yanı.

" - Anlat bana ey çoban, bütün olup biteni,

Kızı nasıl kaçırdın, neydi bunun nedeni?"

Şu haline bak hele, sen bu işe ne dersin?
Ağzın burnun kırılmış, sense hala gülersin.

Ekmeğini yediğin ağanın kızıydı o,
İsteseydin belki de, bu işe razıydı o.

Sense hainlik ettin, kaçırdın söyle neden?
Seni bırakmam asla, nedeni söylemeden."

Hatta seni tutuklar, idam ederim hem de,
Bak elimde bekliyor, kırılmayı kalemde..."

Çoban demiş; " - ey hâkim! Karar sizin, öldürün.
İsterse hapislerde, bir ömür süründürün.

Ben her şeye razıyım, hatta ölüme bile,
Artık karar sizindir, ben erdim emelime.

Çok sevmiştim hâkim bey, kara sevda! Anlayın,
Olacak bu şeyleri düşünmedim sanmayın.

Konuştum külâhımla, söze aldım her şeyi,
Ama sevdim bir kere, göze aldım her şeyi..."

Hâkim bakmış ki çoban, hala gülümsemede,
Göze almış her şeyi, idam olup ölse de.

Emretmiş adamlara; " - alın bunu götürün,
Tersten ağaca asıp, üzerine bal sürün.

Ama önce çıkarın, ne varsa üzerinde,
Anadan üryan kalsın, öyle dursun yerinde.

Arı kovanlarının, kapaklarını açın,
Aman sizi sokmasın, sizler öteye kaçın..."

Yapmışlar denileni, salmışlar arıları,

Duyulmaya başlamış, çobanın feryatları.

" - Ah!" demiş çoban, " - külâh; hesapta bunlar yoktu,
Şimdi canım acıdı, arılar fena soktu.

Her şeyi söyledin de, neden demedin bunu,
Yerde durup öylece seyret artık sonumu."

...

İşte dostlar hikâyem, böylece sona erdi,
Bir dost; " önce her şeyi külâha anlat..." derdi.

"Bu çobanı örnek al, düşme onun haline,
Aman zeval gelmesin, seninde ahvaline..."

Kadir Çetin 28.05.08 Nazilli